

24 december 2016

Eva stapte uit de warmte van haar auto de koude avond in. De vrieskoude had een dun wit ijslaagje achtergelaten. Ze begaf zich naar de verlichte kerstbomen aan de ijzeren poorten en volgde de brandende fakkels die daarachter aan weerszijde van het wandelpad in de grond staken. Haar ogen scanden het terrein. Een omgeving die baadde in een lichtpracht van fijne lampjes. Overal, zo ver ze kon zien. Prachtig! Het had iets sprookjesachtig en het deed haar naar adem happen. Sinds de begrafenis van oma, nu twee weken geleden, was ze snel emotioneel. Ze had dan ook getwijfeld of ze deze avond wel zou langskomen. Maar ze was het haar beste vriendin schuldig en ze wilde te weten komen waarom Julia de laatste tijd zo geheimzinnig deed. Terwijl het grind onder haar schoenzolen knarste, bleef haar blik op de voorkant van het gebouw rusten. Zo mooi! Ze schudde lachend haar hoofd. Julia's ouders hadden er echt alles voor over om hun oudste prinsesje een perfecte 25ste verjaardag te geven. Ze stapte de drie grote treden naar de inkom op, maar alvorens binnen te gaan, stak ze haar handen uit boven de knisperrende houtsblokken in de vuurkorf. Bij het naar binnenkijken viel haar mond open, als ze dacht dat het er buiten al schitterend uitzag, was dat niets in vergelijking met de versiering die ze nu stond te bewonderen: keurig, stijlvol en splendide. Ze wandelde een immens groot vertrek binnen, waar verschillende hoge en dubbele houten deuren de kamers erachter verborgen hielden. Alleen vanuit één ruimte links van haar kwam zoveel luid gepraat en gelach dat ze spontaan wilde meelachen met de dame die zo'n aanstekelijke giechellach had. Er kwamen mensen in en uit de kamer dat ze het overzicht verloor en niet goed wist wie wel of niet tot Julia's familie behoorde. Ze werd vriendelijk begroet door een meisje die met lege zilveren schotels in haar handen naar

een kamer aan haar rechterzijde verdween, om even later weer met een vol dienblad tervoorschijn te komen. De grootste kamer recht voor haar trok haar als een magneet aan tot ze op de schitterend geboende eikenvloer tot stilstand kwam. Een feestzaal die van vloer tot plafond en van muur tot muur glinsterde in glitter en glamour. De kleuren zilver en goud wisselden elkaar af en was in elk detail terug te vinden.

'Eva! Geweldig dat je er bent!'

Ze draaide zich om en beantwoorde Julia's vader zijn omhelzing.

'Hallo, meneer Beyard. Wat is het hier... Wauw!'

"Dankjewel, kind. Ik zou beginnen met je jas uit te doen, geef hem maar hier. Zie, nu kan je je beter te goed doen aan die lekkere hapjes die rond gaan en daar bedoel ik niet enkel het eten mee. Ik zal Julia voor je gaan zoeken, kijk jij maar even rond of je iets lekkers vindt.'

Ze lachte zijn knipoog weg en liep verder de zaal in. Vanachter bij de hoge, brede ramen stond de hoogste kerstboom die ze ooit in een binnenruimte had zien staan en daar zag ze al een paar verjaardagscadeautjes onder liggen. Ze tastte in haar handtasje, trok er een envelop uit en stak deze tussen de takken van de boom. Julia kwam elke week naar de sportschool waar zij yogales gaf om stevast aan elke wekelijkse les mee te doen, dus kreeg ze nu haar jaarlijks sportabonnement al op voorhand uitbetaald als geschenk. Ze liet haar vingers over de witte donzige lichtslinger glijden en hoopte dat haar attentie in Julia's smaak zou vallen. Waarschijnlijk wel, ze kende haar vriendin al tien jaar en nu Julia en Michael aan een nieuw huisje en kinderen dachten was elke besparing toch goed meegenomen. Ze keerde zich tevreden terug om naar de zaal. De meeste gezichten kwamen haar vaag bekend voor. Of van bij haar

vriendin thuis of vanop Julia's huwelijk twee maanden geleden? Gelukkig had ze nog nergens Tom, Julia's neef, gespot. Die ontmoeting probeerde ze te omzeilen, maar ze wist dat het niet anders kon dan dat hij hier aanwezig was. Eigenlijk was ze hem geen uitleg schuldig. Maar waarom was ze dan toch zo zenuwachtig om hem terug te zien?

'Eva!'

Ze zag een zwaaiende arm haar richting uitkomen en deed hetzelfde toen ze Julia door de kamer zag zigzaggen tot bij haar.

'Eva, eerlijk, wat vind je van de versiering? Ik geloof dat mijn mama en zusje er veel werk aan hadden, maar ben ze zo dankbaar voor het formidabele resultaat!'

Haar hoofd ging omhoog om de verlichte sterren en tweekleurige slingers aan het plafond beter te kunnen bekijken.

'Julia, ik vind die kleurcombinatie zilver-goud heel geslaagd. Persoonlijk, ook veel leuker tegenover het traditionele rood-groen.'

'Ja hé, maar daar is een speciale gelegenheid voor en die wil ik jou als eerste vertellen. Ik...'

Voor ze een uitleg kreeg, werd hun aandacht en gesprek verstoord door lichtflitsen. Ook al fluisterde ze zijn naam, Julia had haar blijkbaar toch verstaan.

'Eva, niet op hem letten. Tom is vanavond aan het werk. Handig, een fotograaf in de familie. Krijg je korting.'

Ze kon van zijn gezichtsuitdrukking niet opmaken of hij blij was om haar te zien. Tegen de tijd dat ze doorhad dat hij op haar afkwam, kreeg ze een droge keel en wilde ze het liefst wegvlugten.

'Julia, ik beloof niet dat ik kan blijven. Zeker niet als ons Anouk mij opbelt. Dan vertrek ik meteen, dat weet je?'

'Ja, natuurlijk. Ik zou ook niet anders willen. Zij kan nu alle steun gebruiken. Maar jij hebt ook wat rust en afleiding nodig, dus geniet zolang je hier bent. Oh, en je moet echt eens van die hapjes eten. De velouté van aardpeer en de dubbele meringue met passievrucht is heerlijk!'

Eten, nu? Haar maag voelde aan alsof ze net een driegangen menu had binnengespeeld, zeker nu met Tom vlak naast zich. Ze voelde zijn warmte en wist hoe fijn die aanvoelde tegen haar blote huid, dus ze schoof automatisch een zet opzij. Dat leek hem niet te deren aangezien hij mee opzij stapte met haar. Ze zat gevangen tussen de anderen, er was met geen mogelijkheid aan Tom te ontsnappen. Ze had afleiding nodig.

'Julia, je wilde mij toch net iets gaan vertellen hé?'

'Amuseer je nu maar even, ik leg het straks wel verder uit.'

Toffe vriendin was ze, haar achterlaten met haar neef. Ok, ze kon hem beter ineens de reden geven waarom ze zijn telefoons niet meer beantwoordde. Ze was blij dat hij haar even ademruimte gaf door zijn camera op de tafel te gaan neerleggen.

'Tom, ik... Heu... Hé, wat doe je?'

'Niks, er is hier een dansvloer, dus ik wil gewoon even met je dansen. Het is juist zo een rustig nummertje, een lekkere plakker.'

Zijn handen gleden over haar rug, zijn gezicht lag te dicht tegen dat van haar, zijn ademhaling klonk zwaarder en dit alles maakte haar compleet gek. Van verlangen naar hem! Ze kende zijn aanraking en ervoer het altijd als heel prettig, daarom hadden ze ook met elkaar afgesproken dat ze enkel en alleen puur voor de sex bij elkaar

kwamen. Dat lukte een paar keer goed tot ze zelf begon te beseffen dat ze naar een andere soort aanraking van hem verlangde. Zoals deze gevoelige strelingen die hij deed!

'Tom, laat me los. Ik wil niet meer met je dansen.'

'Waarom niet? Je wilt ook al niet dat ik nog langskom bij je. We hadden het toch leuk? Zo wilde jij het toch, "vrienden zonder verplichtingen"?'

'Ja. Neen. Ik vind die regeling niet goed meer.'

'Ah zo, plots vind je het niet tof meer?'

Zijn lange vingers die haar nek masseerden leidde haar af en ontnamen haar de kracht die ze nodig had om haar punt aan hem duidelijk te maken.

'Tom, waarom doe je dit?'

'Wat? Je nekspieren kneden? Simpel, ik houd je graag warm en soepel om met mij te kunnen blijven... Dansen, hé?'

De strijd was verloren, haar voorhoofd lag al tegen zijn gespierde borstkas. Ze zocht nu iemand om haar verlies van oma mee te kunnen delen en een sterke brede schouder om op uit te huilen.

'Tom, nee, we moeten hiermee ophouden. Dat is mijn reden waarom ik je niet meer opbel. Ik had je die belofte nooit mogen doen, sorry. Ik kan ze niet meer vervullen. Er staat teveel op het spel. Ik wil het vertrouwen van jouw familie en mijn zus niet kwijtspelen.'

'Eefje, waar heb jij het over?'

Ze keek omhoog in zijn blauwe ogen en besepte dat ze helemaal niet zo taai was als haar zus altijd dacht. Zij, Eva de stoere zus, wilde hetzelfde als waar haar zus naar streefde: een relatie. Haar

handen plaatste ze tussen hen in, ze duwde zich lichtjes van hem af en ging rechtop staan.

‘Ik heb een hele lieve zus, Anouk. Zegt die naam je iets?’

Wanneer hij haar enkel verward aankeek, ging ze verder.

‘Ik had het eerst niet door omdat jouw achternaam Beyard is, maar toen ik Julia over je neef, Thomas Ans, hoorde vertellen, kreeg ik bijna een beroerte. Is Thomas je neef aan je moeders kant?’

‘Ja, maar wat heeft hij met ons te maken?’

‘Thomas is de beste vriend van mijn zus. Ik zou nooit iets doen om ons Anouk haar vriendschap met hem in de weg te staan. Zeker nu niet! Thomas is vanavond haar steun en toeverlaat omdat haar eigen vriend Eric-Jan, de klootzak, haar op kerstavond heeft laten stikken. Julia is je nicht en mijn beste vriendin, dus voor dit alles verkeerd loopt stopt het hier voor ons. Het was een vergissing, trouwens jij en ik lusten elkaar rauw.’

Ze had nooit moeten afkomen, ze moest haar vriendin zien te vinden en meteen huiswaarts gaan. Haar lichaam had al een kwartslag gemaakt toen ze door een stevige handgreep rond haar pols werd tegengehouden.

‘Een vergissing Eva, waarom? Het kan anders. Ik kan je soms je nek omwringen, maar toch wil ik je graag leren kennen.’

Het lachje dat uit haar keel kwam, klonk flauw en kon eerder doorgaan als een kuchje.

‘Tom, je kent mij al.’

Ze werd tegen hem aangetrokken, hij sprak zijn woorden lip tegen lip uit.

'Niet mee eens. Ik ken je lichaam, maar je geeft je hart niet vrij. Ik zou graag een deftige eerste afspraak met je maken.'

Met haar ogen gesloten en een stem die amper voor haarzelf hoorbaar was sprak ze terug.

'Goed, maar ik wil eerst mijn zus er bovenop helpen, want zij is er slecht aan toe. Ik bel je daarna wel om eens af te spreken.'

De vederlichte en korte kus van zijn warme lippen op die van haar deed haar tolleren.

'Bel me, Eefje. Ik wacht. Zolang je nodig hebt. Ondanks alles wens ik jou en je zus hele fijne feestdagen.'

Hij was al van haar vandaan gestapt toen ze Julia zag om te zeggen dat ze vertrok.

'Eva, je pakje nog! Ik haal het terwijl jij je jas aantrekt.'

Na een minuutje stond Julia terug voor haar neus en haar ogen glinsterden nog harder dan de aangebrachte versiering in dit 'kasteel'. Het vierkant kaartje dat in haar handen lag was een afdruk van een echografie met een tekst erop.

Wil jij mijn meter worden?

Ze staarde haar vriendin aan, die ja knikkend over haar buikje stond te wrijven.

'Eindelijk mag ik erover spreken! We zijn de angstige drie maanden veilig voorbij gekomen. Gelukkig heb ik nog geen bol buikje.'

Oh, wat voelde ze een blijheid in haar opborrelen. Julia wilde zo graag mama worden en haar wens ging uitkomen. Bij zo'n geweldig nieuws hoorde een knuffelmomentje.

'Julia, ik ben zo blij voor jullie! En ja, ik wil héél graag meter van jullie miniversie worden!'

Na het afscheid van iedereen stond ze buiten haar gezicht droog te deppen, toen ze omhoog keek besepte ze dat het niet door haar gewezen kwam, maar door neerdwarrelende sneeuwvlokjes. Misschien was het oma om haar te laten weten dat alles wel oké komt met haar meiden.

Prettige kerstmis!